

Pentru ce sunt bune limitările și dizabilitățile - Harold St. John

Verset călăuzitor: 2 Corinteni 12.9

2 Corinteni 12.9: Și El mi-a spus: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune”. Deci foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, ca să locuiesc peste mine puterea lui Hristos.

Inapt pentru slujire

În zilele lui David, în Israel a fost dată o poruncă deosebită ca un ghid pentru generațiile viitoare: „Orbul și ologul nu vor intra în casă” (2 Samuel 5.8). Ea a rămas în vigoare mai bine de o mie de ani, căci în Faptele apostolilor vedem un olog „șezând la poarta Templului numită «Frumoasă»” (Faptele apostolilor 3.2). Această poruncă înseamnă: infirmitățile și slăbiciunile ne fac nepotriviți pentru prezența și slujirea lui Dumnezeu.

Evangelistul Matei arată cu bucurie cum cuvântul lui Hristos întrece tot ceea ce „s-a spus celor din vechime” (Matei 5.21): el subliniază că, după intrarea triumfală a Domnului nostru în Ierusalim, orbii și schiopii au venit la el în Templu și El i-a vindecat (Matei 21.14). În mod evident, El vrea să ne arate clar că Dumnezeu este foarte dispus să repare uneltele distruse și să primească în slujba Sa pe infirmii vindecați.

Subiectul este atât de important, încât consider că este potrivit să dau alte exemple ale acestei legi, înainte de a îndrăzni să trag concluzii.

Moise

Să mergem mai întâi la rugul aprins, unde DOMNUL l-a întâmpinat pe Moise și i-a arătat bunăvoința Sa. Moise este trimis să elibereze pe Israel din mâna lui Faraon (Exodul 3.10), dar Moise se opune, spunând: „Te rog, Doamne, eu nu sunt un om al cuvintelor ...; pentru că sunt greoi la vorbire și greoi la limbă” (Exodul 4.10). Să fim atenți la răspunsul lui Dumnezeu: „Cine a făcut omului gura? Sau cine îl face mut, sau surd, sau cu vedere sau orb? Nu eu, Domnul?” (Exodul 4.11).

Prin aceste cuvinte, DOMNUL spune că El este Creatorul omului și că, în atotputernicia Sa, i-a dat toate darurile și infirmitățile sale. Dumnezeu Însuși determină natura, amploarea și numărul darurilor noastre și Își asumă responsabilitatea pentru imperfecțiunile lor. El nu lasă să se înțeleagă nici că infirmitățile, defectele noastre, s-ar diminua.

Orbul

Citim mai departe, în Ioan 9, cum Domnul nostru iese din Templu și vede un om orb din naștere. Imediat, ucenicii Săi Îl provoacă pe Maestrul lor cu o întrebare: „Rabi, cine a păcătuit: acesta, sau părinții lui, că s-a născut orb?” (Ioan 9.2). Domnul refuză să discute misterul întunecat al originii păcatului, dar le îndreaptă privirea spre scopul dizabilității sale: „Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui, ci aceasta este pentru ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu” (Ioan 9.3). Intenția era pur și simplu ca starea acestui om să aducă slavă lui Dumnezeu, atât privitorilor, cât și orbului însuși, adică suferindului, „pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește” (Proverbele 3.12; Evrei 12.6). Nimeni nu-și pierde timpul curățind fierul în creuzet; dar nu este o pierdere de timp să cureți aurul.

Pavel

Un al treilea exemplu ar trebui să fie suficient, iar exemplul lui Pavel ne oferă tot ce ne trebuie pentru a înțelege acest lucru. Aflăm că Pavel, ca și Moise, era un vorbitor slab (2 Corinteni 10.10). În afară de aceasta, i s-a dat „un ghimpe {spin} pentru carne, un sol {sau: un înger} al lui Satan” (2 Corinteni 12.7) care să-l chinuie. În necazul său, el Îl roagă de trei ori pe Domnul să dezlege această cătușă. Lui Pavel i se reamintește că înaintarea Împărăției lui Dumnezeu nu constă în a arăta perfecțiunile omului, ci de a descoperi puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Acest lucru se realizează cel mai bine prin plasarea comorii într-un vas de lut.

Constatăm că în cazul orbului și al ologului dizabilitatea este complet înlăturată, dar la Moise și la Pavel nu găsim nimic din toate acestea; dizabilitatea lor rămâne.

Ce ne împiedică?

Impedimentele și dizabilitățile pot fi privite din diferite aspecte: în primul rând, ele pot fi înnăscute sau prezente încă de la naștere; cu toate acestea, mulți dintre noi suferim de dizabilități sau deficiențe dobândite și sociale:

- Boli fizice: acestea ne reduc timpul de lucru și ne limitează forțele.
- Cineva scrie o carte sau o poezie grozavă, dar nu are nici bani, nici influență pentru a o publica.
- Pentru mulți, căsătoria poate fi un handicap, sau chiar celibatul.
- Și, nu în ultimul rând, trecerea anilor ne avertizează asupra naturii limitate a vieții.

Gândesc că ar trebui să fim sinceri, deschiși și fermi în privința limitărilor noastre. Cu toții suferim de ele, iar excepțiile aparente ocazionale sunt doar exterioare. Fiecare dintre noi are propria sa interioritate, victoriile și înfrângerile noastre ascunse, presupusele noastre limitări și dizabilitățile și umilințele noastre personale.

Cum facem față limitărilor noastre?

1. Noi trebuie să evaluăm natura dizabilității de care suferim: unele dizabilități sunt de neschimbat, altele pot fi atenuate sau chiar eliminate cu totul.

Când Domnul nostru a pus în contrast îngrijorarea și încrederea - două atitudini care ne pot modela viața - El a întrebat: „Dar cine dintre voi, îngrijorându-se, poate să adauge *un singur* cot la statura {lungimea vieții} lui?” (Matei 6.27; Luca 12.25). Cu alte cuvinte, Domnul ne reamintește că suntem ceea ce suntem și că înțelepciunea noastră constă în a accepta pur și simplu că baza triumphiului vieții noastre este fixată pe anumite traiectorii.

Pe de altă parte, perseverența și rugăciunea, munca asiduă și încrederea în Dumnezeu pot schimba adesea limitele circumstanțelor noastre. Îmi imaginez că Moise, care a vorbit încet și ezitant la rugul aprins, a devenit un orator de un calibru foarte diferit atunci când a ținut cele cinci discursuri puternice care alcătuiesc cea de-a cincea carte a lui Moise {Deuteronomul}.

2. Ar trebui să împletim dizabilitatea noastră în covorul vieții noastre.

Cu puțin timp înainte ca George Matheson (1842-1906) să se căsătorească și să intre în profesia sa, a orbit brusc, după care logodnica sa l-a părăsit. Mai târziu a scris bine-cunoscutul său imn „O Love, that will not let me go“:

2 Corinteni 12.9

*O, iubire, Tu nu mă părăsești,
sufletul obosit se odihnește în Tine.*¹

Chiar dacă dragostea omenească îl putea dezamăgi, luminile pământeste se puteau stinge și umbrele tristeții îl puteau copleși - dragostea eternă, lumina cerului și bucuria lui Dumnezeu au rămas. Astfel, mâna unui orb a devenit candela lui, luminând pentru el prin văile întunecate.²

Un exemplu și mai sublim este Dr. [William] Moon (1818-1894) [...] care a orbit și el de tânăr. Când mama sa a trecut pe lângă ușa dormitorului său câteva săptămâni mai târziu, l-a auzit rugându-se: „Doamne, ajută-mă să-Ți consacru darul meu de orbire”. Vedem cât de minunat a răspuns Dumnezeu rugăciunii sale în ceea ce este cunoscut sub numele de Alfabetul Moon³. Mii de bărbați și femei nevăzători se pot bucura acum de comorile literaturii divine și umane.

3. Dar există și o a treia posibilitate: putem obține victorii prin infirmitățile noastre și, în loc ca infirmitățile noastre să fie pietre de poticnire, le putem transforma în trepte.

Exemplul lui Pavel și al „ghimpelui pentru carne” (2 Corinteni 12.7) ne ajută în această privință. Apostolul și-a amintit de cea mai mare smerire din viața sa: ziua în care a fost „coborât, într-un coș, printr-o fereastră, prin zid” în Damasc (2 Corinteni 11.33; Faptele apostolilor 9.25). Mai târziu, el ne amintește cum i-a fost trimis un „o țepușă pentru carne”, un mesager al lui satan (2 Corinteni 11.14: „un *inger* al lui satan”; încercarea personificată), pentru a-l lovi sau, cum se spune literal, pentru a-l „bate cu pumnii” (2 Corinteni 12.7). Istoria lui cu Hristos a început cu o țepușă, care l-a lovit (Faptele apostolilor 26.14) și s-a încheiat cu un ghimpe care l-a înțepat (2 Corinteni 12.7)!

De trei ori, slujitorul L-a implorat pe Domnul să scoată țepușa [adică, ca satan să renunțe la el, 2 Corinteni 12.8], dar „mi-a spus [la timpul perfect, ca un ultim cuvânt]: «Harul Meu îți este de ajuns, pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune»” (2 Corinteni 12.8,9), adică, pe măsură ce crește slăbiciunea, crește și puterea.

„Harul Meu îți este de ajuns”

Când acceptăm acest lucru, frica chinuitoare de faliment dispare; solvabilitatea noastră spirituală este asigurată. Dacă Domnul ar fi spus: „Harul Meu îți va fi de ajuns⁴”, aceasta ar fi fost o

---

¹ Remarca traducătorului: tradus din cântarea „O Love, that will not let me go” (1882) de George Matheson (1842-1906): O Love that will not let me go, | I rest my weary soul in thee.

² Remarca traducătorului: Acest lucru se referă probabil la faptul că Dr. William Moon, care era și el orb, a dezvoltat scrierea Braille în 1845. Scrierea Braille fusese inventată cu douăzeci de ani mai devreme, dar nu era încă cunoscută în Anglia.

³ Remarca traducătorului: Alfabetul Moon: un alfabet Braille sub forma unui alfabet în relief. Spre deosebire de Braille, alfabetul Moon se baza pe formele literelor latine și, prin urmare, era deosebit de potrivit pentru persoanele care învățaseră deja să citească și care deveniseră nevăzători abia mai târziu în viață. În Anglia, acesta s-a răspândit foarte repede la început și este încă parțial utilizat acolo și astăzi. Prin intermediul misionarilor, alfabetul Moon s-a răspândit în India, China, Egipt, Australia și Africa de Vest, iar astăzi este parțial braille-ul standard în America Latină.

⁴ Viitor

2 Corinteni 12.9

speranță, care poartă. Dar Domnul a spus: „Harul Meu îți este de ajuns⁵”, iar Pavel a acceptat această promisiune cu seninătate și pace interioară. Domnul său spusese acest lucru și acest lucru era suficient pentru Pavel.

Titlul original în engleză: „Disabilities and Their Value“

Sursa: www.brethrenarchive.org

---

⁵ Prezent